

Autopastel

Ana Blandiana

De mulțumirea lumii cu mâhnire
Mi-s ochii mai uscați și pașii mai înceți,
Și orice gest se-oprește la pornire,
Și hergheliile îmi mor buimace pe pereți.

Oh, nechezatul lor să nu scâncească
În râsul lumii prea copilăros,
Să nu lucească prea riscanta-mi sanie
Alunecând de viață mai în jos.

Verzi herghelii născute pe murii mei degeaba,
Degeaba peste mine uriașele ninsori,
De mulțumirea lumii cu mâhnire
Mă refugiez în urși îngrozitori.

Dar sunt și urșii mei la fel de lași
Și mă preling cu zâmbet în prăpăd.
Când cu mâhnire mulțumirea lumii
Din blana ursului o văd.

Sunt ursul eu, spre mulțumirea lumii,
Și fotografia lîngă urs tot eu.
Nu mușc, dar pot să mușc, nu mușc
Și mă fotografiez mereu.